

[Aksel Larsen.]

det var måske alligevel ikke helt det, de konservative mente.

Man har ved modtagelsen af dette forslag til skatteskala i artikler og taler råbt op om skattechok og ledsaget disse råb med tilsyneladende bestikkende udregninger, der skal vise, at skatten i kroner og øre vil stige for mange skatteydere. Så kan man spørge: hvorfra kommer denne modsigelse mellem de beregninger, der er anstillet i bemærkningerne, og så de borgerlige eksperters udregninger? De eksempler, vi har i bemærkningerne til lovforslaget, viser jo, at skattefradragreglens afskaffelse og indførelse af den nye skala med de lavere procenter giver skatteenedsættelser for indtægter på op til 50.000 kr., vel at mærke hidtidig skattepligt indtægt på 50.000 kr. beregnet med bibeholdelse af skattefradraget; det vil vel svare til en realindtægt på over 70.000 kr. efter den nye skala. Efter de beregninger, vi har her, skulle der være skatteenedsættelser — og så vidt jeg har kunnet eftergå dem, er disse beregninger rigtige — for alle skatteindtægter netop indtil det tidligere skatte-trin på ca. 50.000 kr. med skattefradraget, efter den nye skala til 74.000 kr., endda ret betydelige skatteenedsættelser. På dette punkt af skalaen vipper den altså; derefter kommer der skattestigninger, og det er jo kun naturligt, fordi de pågældende skatteydere takket være skattefradraget hidtil slap billigere, end de burde slippe. Det er naturligvis alt sammen beregnet i forhold til det, man kan kalde det sidste normalår, skatteåret 1966-67. Hvis man vil sammenligne med skatteåret 1967-68, så bliver bevægelsen ikke så stor, men det har sin naturlige forklaring derved, at vi ved de såkaldte kompensationer for momsens hævede bundfradraget fra 7.000 til 9.000 kr., indførte større børnetilskud, indførte persontilskud, foretog ekstra merindkomstfradrag osv.; der blev altså gennemført en forskudsvis lettelse, og derfor er det rimeligt at foretage en sammenligning med det sidste normalår, 1966-67.

Så går de borgerlige partiers eksperter imidlertid ud fra, at de enkelte udvalgte skatteyders indkomster er steget fra 1967 til 1968, og at samtidig nogle af disse har mistet de muligheder for skattelettelse, de kunne få gennem den fradragssfidus, der hed

kapitalbindingskonti, og som vi har diskuteret tidligere på dagen i dag. Ja men det turde dog være klart, at hvis indkomsten stiger, så er det vel rimeligt, at der også sker en stigning i skatten, og hvis man vil danne sig et billede af, hvad den nye skatteskala kommer til at betyde for indkomster, må man sammenligne med uforandrede indkomster; hvis der er tale om stigende indkomster, kommer der også en stigning i skatten, men det er jo en helt anden sag; og den stigning ville blive langt, langt større, hvis vi ikke havde fået den her foreslåede skatteskala.

Det er jo sådan, at den samlede statsindkomstskat må stige. Den må stige af den simple grund, at det offentlige skal bruge flere penge. Det ligner ikke noget, at folkettingen vedtager udgiftkrævende love, og at oppositionspartierne kræver fuld frihed til at stemme for udgiftkrævende love og derpå — når det kommer til stykket — siger: men vi vil ikke være med til at bevilge staten større skatteindtægter, nej, skatteindtægterne skal blive liggende dér, hvor de er. Folketingets egen virksomhed er jo resultatet i en forventet stigning i statsbudgettet på 3 milliarder kr. Af disse skaffes formentlig ca. 1,2 milliarder gennem forbrugsskatterne, fortrinsvis gennem det forøgede provenu af momsens, for nu kommer den til at virke i et helt år, men 1,8 milliarder skal altså skaffes igennem statsskatterne ad den direkte beskatnings vej.

Dette har sin naturlige forklaring, ikke alene fordi vi har fået en i mange henseender mere fornuftig og rimelig skatteskala, men også fordi den samlede indkomstmasse, som bliver belagt med beskatning, naturligvis vil vokse og måske vil vokse ekstraordinært. Jeg tror, at den forbedrede ligning og den omstændighed, at mange skatteydere måske vil føle sig foranlediget til at have en bedre hukommelse ved udfyldelse af selvangivelserne, samt den omstændighed, at visse fradragssfiduser er afskaffet, vil bevirke, at der er en større samlet indkomstmasse at beskatte, og det vil naturligvis igen give et større provenu til det offentlige, både staten og kommunerne, selv om skatteprocenterne sættes så betydeligt ned, som tilfældet er.

Hr. Henry Christensen sang på melodien om skattelettelsen, der blev væk, og var; så